

Van een eekhoortje met een Franse naam

door

MIEN LABBERTON

Als je ziek bent, dat is niet zo prettig. Maar als je ziek bent tegen Kerstmis, is het helemaal niet plezierig. En als er dan nog bijkomt, dat je mee had zullen spelen in het Kerstspel van de Zondagsschool en dat je één van de drie Koningen had zullen zijn, nu, dan is het best te begrijpen, dat je er moeite mee hebt, niet triest en somber te zijn.

En zo lag Jan-Reinout dan ook in zijn bed met een treurig, verveeld gezicht. Er lagen wel boeken bij hem op zijn tafeltje, en spelletjes, er stond een bordje met appelmoes en een glas limonade, de poes sprong wel eens bij hem op het kussen, maar dat hielp alles niets. Jan-Reinout was en bleef verdrietig, totdat . . . Totdat hij opeens rechtop ging zitten en een schreeuw gaf. „Moeder!” En nog eens, harder en scheller: „Moeder! Kom dan toch!”

De deur ging open. Moeder kwam de kamer in, hijgend van het harde trappenlopen en met de droogdoek nog in de hand. „Wat is er, kind? Waarom . . .?” „Kijk dan toch!” zei Jan-Reinout en hij wees naar het balkon, waar hij sinds zijn bed verzet was, zo gezellig op uitkijken kon. Want op dat balkon stond de voeding voor de vogels, moet je weten! Maar meteen voegde hij er teleurgesteld aan toe: „Hè, nou is-ie weer weg”.

Moeder zuchtte een beetje. Moest ze dáárvóór naar boven komen? Maar ze liet niets merken. „Wie was er?” vroeg ze. „De roodborst of de boomklever?”

„Nee, een eekhoorn”.

„Welnee, kind, dat heb je niet goed gezien. Een eekhoorn komt hier niet”.

„Wel waar, hij was er”.

„Was het misschien de poes van de burens? Daar ben ik altijd al bang voor.”

„Die is zwart.. En ik weet toch zeker wel hoe een eekhoorn er uit ziet!” Jan-Reinout begon zich al op te winden.

„Nou, stil maar”, zei Moeder. Ze was even op de stoel gaan zitten en keek, wat haar jongen gegeten had. Opeens trok hij aan haar mouw. „Daar is-ie weer! Kijk

nou voorzichtig! Hij peuzelt van de apenoten!” Moeder draaide zich om en ze sloeg de vingers voor de mond. „Gunst, kind, je hebt gelijk!” zei ze verrast. „Wat enig, Prik!”

„Prik” was zijn bijnaam op school. Omdat hij zulke erg magere benen had en daardoor volgens de jongens op de plaatjes van Prikkebeen leek. Als de jongens hem zo noemden, werd hij meestal een beetje kwaad, maar als Moeder het zei, dan vond hij het leuk. Dan was het altijd gezellig en goed samen.

„Was Vader er maar. Hij zou het graag zien!”

„Ja nou!” Jan-Reinout zat rechtop in bed en

voelde niet, dat zijn rug pijn deed. „Hij ziet ons wel!” zei hij verrukt.

De heldere kraalooogjes van het eekhoornkje keken glunder naar binnen. Hij had een dikke pinda tussen zijn pootjes en rukte met zijn scherpe tandjes aan de schil. Maar opeens bedacht hij zeker wat. „Tjéé, Mam!” riep Jan-Reinout, „wat doet-ie nou!? Zie je dat?”

„Wàt een brutale gannef!” zei Moeder. „Daar gaat de schelm! Met de hele snoer er van-door! Arme vogeltjes!”

„Ik rijg wel nieuwe”, zei Prik. „Had je dat ooit gedacht, Mam?”

„Nee, vast niet. Als iemand het me vertelde, zou ik het haast niet kunnen geloven. Maar nou hebben we 't zelf gezien”.

„Met onze eigen ogen”, vulde Prik nog aan.

Ja, ze hadden het zelf gezien. Er had een heel lang snoer apenoten gehangen voor de mezen, aan twee kanten vastgemaakt, maar de eekhoorn had het ene eind losgebeten en aan het andere eind hard getrokken en hij was weggerend met het lange snoer tweemaal om zijn lijf geslagen. 't Was een potsierlijk gezicht geweest. „Waar zou hij er mee naar toe gaan, Mam?”

„Naar zijn familie, hoop ik. Samen smullen.”

„Ze hebben toch voorraadschuren?”

„Ja, maar Vader zegt, dat ze soms zelf vergeten, waar ze die aangelegd hebben. En dan hebben ze tòch honger, als het zo koud is als nu en er ligt sneeuw. Misschien ging het deze eekhoorn ook zo. En we wonen toch nog een eindje van het bos af!”

„Misschien is-ie er al vaker geweest”.

„Kan best. Terwijl jij sliep misschien”.

„Ik ga nou aldoor naar hem uitkijken”.

„Naar wie?” vroeg een mannestem.

Vader was binnengekomen, zonder dat ze het gemerkt hadden. Ze waren zo verdiept in het napraten over de eekhoorn geweest. Nu vertelde Jan-Reinout hem opgewonden het hele verhaal. „Jammer dat je er niet bij was”, zei hij.

Vader keek oplettend van hem naar Moeder.

„Hebben jullie nergens aan gedacht?” vroeg hij. Aan gedacht? Nee. Waar moesten ze aan gedacht hebben? „Aan Bel-ami”, zei Vader.

Moeder sprong op van haar stoel. „Zou je denken?” riep ze uit. „Zou hij het zijn?”

„Hebben jullie niet naar zijn linker-achterpootje en zijn staart gekeken?”

Nee, dat hadden ze niet zo bepaald gedaan. Wat dom, wat dom. Ze hadden helemaal niet aan Bel-ami gedacht. „Als-ie het is, komt-ie wel weerom”, troostte Vader.

Jan-Reinout was zijn hele triestigheid kwijt. Als ook zó iets je overkomt! In de maand Mei was Vader op een keer uit de tuin binnengekomen met iets in zijn handen. „Hier, Mam”, had hij gezegd, „hier heb je een heel jong eekhoortje. Ik heb het net uit de klauwen van de zwarte poes van de burens gehaald. Die zat er mee in onze tuin. Het diertje is wel wat gewond, vrees ik. Je hebt nog wel een zuigfles uit de tijd toen Prik in de wieg lag. Toe, probeer of je hem in het leven kunt houden”.

Moeder had haar best er voor gedaan, ze hadden alle drie hun best gedaan, en — het eekhoortje was in leven gebleven! Van zijn ene achterpootje was een teentje stuk, en in zijn staart zat een kale plek, die maar nooit zijn mooie bruine pelsje kreeg, maar het diertje was vrolijk en gezond, en toen het volwassen was, hadden ze het naar het bos gebracht. Dat had Jan-Reinout eerst wel jammer gevonden, maar hij had begrepen, dat het dáár alleen gelukkig kon zijn, omdat het daar in de vrijheid en de hoge bomen thuishoorde. Dat was in de vroege zomer geweest, in de tijd, toen Jan-Reinout pas Frans leerde.

„Wat een mooi vrindje is hij toch!” had Vader eens gezegd en Jan-Reinout had dat in het Frans vertaald en het eekhoortje „Bel-ami” gedoopt.

En nu was het in het hartje van de winter. Het vroor, het had dik gesneeuwd. Zou het Bel-ami zijn geweest, die met zijn schitteroogjes naar binnen had zitten kijken? „Jullie kennen me zeker nog wel”, had-ie dan stellig gedacht.

„Paps! Dáár!! Hij is het!!”

Ze zagen het alle drie: de staart met de kale plek. „Hij mag alle dagen komen”, zei Moeder. „We leggen 's morgens wat voor hem klaar. Leuk voor je, Prik”.

„Ik ben er helemaal van opgeknapt”, zei de jongen.

Vader ging de kamer uit. Even later kwam hij terug, met een groot boek in zijn handen. „Hier”, zei hij, „dat krijg je van me. Omdat je zei, dat je door het eekhoorntje zo opgeknapt was”.

„Wat is het, Paps?” Hij stak gretig zijn hand uit.

„Een natuuralbum. „Winter” heet het. Dat had ik al, toen ik zo oud was als jij nu, en ik ben er altijd gek op geweest. Ik heb er vier, van alle jaargetijden één. De fabriek van Verkade gaf die uit in de oude tijd”.

Jan-Reinout lag al te bladeren. „Mooi”, zei hij, en dan weer „leuk, zeg” of „wat moppig, Paps”. Het was een groot boek vol verhalen over de winter buiten en vol ingestoken plaatjes van allerhande dieren en planten. Hij keek nu in de inhoud. „Bel-ami staat in het herfstboek”, zei hij.

„Dan zullen we dat ook eens halen”, beloofde Vader. „Want aan Bel-ami hebben we veel te danken”.

„Wat dan?”

„Dat jij nu vergeet, dat je ziek bent. En dat is het beste middel om gauw beter te worden”. Moeder was even weggegaan. Ze kwam nu weer binnen met een grote zak. „Apenoten! Voor de slokop!” zei ze. „Hij is nou eenmaal mijn troetelkind, ik heb hem met de zuigfles grootgebracht”.

Jan-Reinout hoorde het maar half. Hij was al in het boek verdiept. Hij las over vogels, die hier 's zomers niet zijn en 's winters wel. „Wintergasten” heten die. En toen weer over een hermelijntje. Dat was 's zomers bruin en 's winters wit. Om niet gezien te worden. Wat mooi was dat! Hij bladerde weer verder — je zou wel overal tegelijk willen kijken en lezen. Een sneeuwuil! Wat een pracht-diertje was dat! En een notekraker! Zou die echt veel noten kraken? En een goudhaantje was een vogeltje, maar er was ook een kevertje dat zo heette.

Vader stond naar hem te kijken, met een blij gezicht. Hij vond het prettig, dat Jan-Reinout zo echt belangstelling ging krijgen voor de vele mooie dingen van de natuur. „Wonderen Gods”, zei Vader in zichzelf. „Die helpen een mens zo in het leven”.

„Er is 's winters buiten ook een heleboel moois, Paps”, zei Jan-Reinout, „daar heb ik nog nooit zo over gedacht.”

„Als je dat dan nu uit dit boek haalt, Prik”, zei Vader, „dan heeft je ziekte je wat goeds gebracht. Maar nu doen we het boek dicht, want ons zieke joggie wordt moe en moet wat slapen.”

„Blijf je nog even?”

„Tot je slaapt”.

En dat duurde heus niet lang. In enkele tellen was Jan-Reinout lekker in de dut!